

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomdájában Kézdi-Vásárhelyt, hova úgy a lap belső tartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyilvtéri cikkek stb. intézendők.

Nyilvtéri cikkek soronként 10 kért közöltetnek.

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr
Fél évre . . . 3 frt — kr
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr
Külföldre 1 évre 8 frt — kr
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak terüfogatáért 4 krajczár.
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bélyeg-díj fizetendő.

A nagy munka kezdetén.

Kézdi-Vásárhely, 1888. okt. 19.

Véget ért a várva várt szünet, mely minden jól végzett feladat után édes nyugalmat ad. Megkezdődött az országos törvényhozói testületben a nagy munka, melyre minden értelmes polgára a hazának igazi remények között tekint.

A munkában kifáradt test újból visszanyerte üdőségét s az ereken keringő eleven vér lelkesültebben teszi meg szolgálatát. Egészen alkalmassá vált a testi élet arra, hogy a lélek intenczióinak megfelelhessen.

Élénk remények között néznek a párt-érdekek farkas-szemet egymással, s míg az ellenzék a szépen kiesztorgályozott szövegmokra készen áll, a kormányon ülő nagy többség a leghelyesebb program szerint az illő simaság- és objektivitásra törekszik, mely idővel ha borulni is kezd, ha el is következik az ellenkező áramlatok összetételéből származó parlamenti harc: ragadhatja kezébe a védernyőt, melyet flegmájában mindig birt.

Midőn az igen sok esetben és legtöbb diplomáciai képesség nyilvánulása között tanúsított szabadelvű logika helyesnek bizonyul, örvendünk, ha ezen felfogás jövőben is betartható lesz a konzervatív Cicerók megszokott frázisaival szemben.

Ez alapon megújul bennünk a többször nyilvánult remény, mely szerint az országos ügyek elintézése, melyek igen gyakran égető szükséglet képeznek, a pártkérdések harcain nem fog jövőben sem hajótörést szenvedni.

Az országos adminisztráció előtt halmaz teendőivel áll az ötévi országgyűlési ciklus

hátra levő négy éve, s nem lehet bámulni azért, ha minden év magasabb igényekkel lép fel. Mert hiszen a legjobb igyekezet dacára is vannak sürgős elintéznivalók. A célba vett reformok, alkotások, az itt-ott még lézengő neveltséges rossz gymnasiumok, melyekben félig-meddig végzett vagy csupán egyszerű maturitással bíró egyénekkel is találkozunk, a közigazgatás és igazságszolgáltatás ügyeinek javítása, az országos kiadásoknak a bevétellel való arányba hozatala még mind sürgős elintézésre várnak.

Ezen szavak, mint tett ígéret, mind füleinkben csengenek.

És nem ok nélkül.

Magyarország parlamentjétől, annak lovasgias és igazságszerető elnökétől, kinek minden porczikájában magyar vér kering, ezt remélünk mindig lehet.

Az országgyűlés előtt, mint már említettük is, négy fontos ügy várja első sorban igazságos és a körülményeknek legjobban megfelelő elintézését, u. m. az 1889. évi költségvetés, az italmérségi jog, regale-megváltás és a pénzügyi igazgatás rendezése. Tíz Kálmán miniszterelnök a megnyitó gyűlésen elő is terjesztette a képviselőházban az italmérségi jog szabályozásáról és a regale-megváltásról szóló törvényjavaslatot.

A pénzügyi kormány figyelembe vette a méltányos kéréseket s azért a regaletulajdonosok panaszaiával szemben a pénzügyminiszter jelentékeny concessiókat tett a törvényjavaslatban.

A kormánynak jóindulatu figyelme nagyon meglátszik, mert a jogos kívánalmakat, a

menyire az államérdekek megengedik, érvényre emeli.

Hogy ennek befejeztével a programba felvett ügyek melyike nyer elintézés, azt még nem tudhatni. Annai bizonyos, hogy az italmérségi jog szabályozása után a regale-váltásot illető munkálatok és a pénzügyi közigazgatás reformja látszik legszükségesebbnek.

A mint megítélhetjük, ezek legmélyebben vágnak az államháztartás rendezésének kérdésébe. Ezt annál helyesebbnek és felfoghatóbbnak találjuk, mert az adott körülmények között az italmérségi jog és a regale-váltás nagyon sok egyéni érdeket érint, nagy körültekintést igényel és hosszabb vitákra adhat alkalmat.

Szóval, kimondhatjuk bátran, országos törvényhozóink nem fognak szűkölködni a munkában. Az általános haladás, a minden szükséges oldalról célba vett javítási intézkedés azt mutatja, hogy az ötévi ciklusnak helyessége be fog bizonyulni.

Erősen hisszük, hogy teljesebbé meggyépünknek ama ohajtása, melyet a már megkezdődött parlamenti évhez köt. Ezt annál inkább reméljük, mert legtöbbszor teljesebbé ment a magas kormány akarata, melyet a közös jó előmozdítása érdekében mondott. Szóval, a mit ígér, azt meg is adja.

Törekvése nem humbug, mint az ellenzék szereti hangoztatni, hanem minden elfogulatlan léleknek tetszésével találkozó ama ohajtás, hogy tekintélyünk emelkedjék az európai kontinensen és a céltudatos kormányzás alatt a nép boldog legyen.

Zernyei.

A „Székelyföld“ tárczája.

Egy pohár ezukrosviz.

Karczolat.

Francziából.

(Vége.)

III.

Alexandrine D'Olban asszony.

Alfred de Verseuil ur megállott az ajtó küszöbén.

— Eh, elvégre is! — gondolá — egyik asszony olyan, mint a másik!

És Alfred de Verseuil ur a gavallér fesztelenséggel lépett be Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony szobájába.

Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony harmincz év felé járt, de csak huszonhármát valott be. Haja fekete, szemöldöi feketék, szemei feketék voltak; orra kicsiny, szája parányi, termete karcsu, lába, keze apró volt.

Özvegy volt nem tudom kinek; a rossz nyelvek azt mondták, hogy sok embernek. Egyébként kedves asszony volt ez az Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony és kétségkívül megérdemelte, hogy . . . i m á d t a s s é k .

Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony székét kínálta Alfred de Verseuil törvényszéki ügyvéd urnak.

Alfred de Verseuil párisi törvényszéki ügyvéd ur nem fogadta el Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony ajánlatát, de legszeretettelőbb és legmelegebb hangján megköszönte.

Alexandrine D'Olban asszony átható tekintetet vetett Alfred de Verseuil urra.

Alfred de Verseuil épenséggel nem ijedt meg a lángoló tekintettől, hanem ily módon fejezte ki magát:

— Szép szomszédnőm (ekkor Alfred gépszerűen szegezte szemét Sesostis egyik régi arcképére, mely a terem egyik szögletét díszítette és mely kétségkívül D'Olban ezredes, a szép özvegy első szerelme tárgyát volt hivatva jelképezni). Drága és édes szomszédnőm, miután én szokásom szerint igen gyorsan járok el ügyeimben, egész egyszerűen eljöttem, hogy önnek tudtul adjam, miszerint ez előtt husz perczel elhatároztam magamban, hogy Hymen gyöngéd lánczait veszem magamra, és hogy szememait öre vetettem, mint az egyetlen nőre, ki boldogságomat itt e földön megvalósítani képes.

E szavak közben Alfred de Verseuil epedőleg nézett a padlózat felé.

— Öt percznyi időt adok önnek, hogy ez ajánlat fölött gondolkozzék, melyet az ímént előterjeszténi szerencsém volt, szép szomszédnőm, — folytatá Alfred, ismét Sesostis megzemlélésére térvén át — és miután azt akarom, hogy elhatározásom minden befolyástól ment, szabad és független legyen, választ szobámban fogom bevárni.

Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony ugy elpirult, a mint az szűzies szemérmé felháborodásától csak kitélt.

Alexandrine D'Olban asszonynak a nagy és váratlan meglepetéstől kedve lett volna elájulni, de nem ájult el.

Sőt ellenkezőleg, büszke méltósággal válaszolt: — Oly férfiu részéről, ki a nagyvilágban mozog, — szólt Alexandrine D'Olban asszony Alfred de Verseuil párisi törvényszéki ügyvéd urhoz — ez ajánlat ép oly szemtelen, mint neveltséges. Ha nem tekintenék multkori előzékeny szolgálataira

(D'Olban asszony a tizenhat keringőre gondolt), kénytelen lennék ön elutasítani, mint a legutolsó iparlovagot. Méltányolva azonban érzelmeit, hogy ezek alapján jelen állapot menthetők legyen, tanulja meg, uram, és jegyezze meg magának minden hasonló alkalomra, hogy oly nők, mint én (D'Olban asszony hangsúlyozta e szót), nem határozzák el magukat öt percz alatt, hogy szívüket és kezüket a legelső jött-mentnek adják, és hogy nem lehet oly könnyen elzavarni a fejét oly nőnek, kik, mint nekem is szerencsém van, tiszteltre méltó és tisztelt férj nevét viselik. Miután tizenötévi házaseset alatt (D'Olban született Belcourt asszony itt egy küssé elkapta magát), hat évi házaseset alatt akartam mondani, a legsértetlenebb hűséget és legőszintébb ragaszkodást meg tudtam őrizni . . .

Alfred de Verseuil hirtelen félbeszakította Alexandrine D'Olban született Belcourt asszonyt, midőn ez hitvesi díszbeszédébe kezdett, mely végtelenre nyúlással fenyegetődzött.

— A mint szerencsém volt önnek elmondani, — szólt Alfred, miután az ajtót felnyitotta és mélyen meghajtotta magát D'Olban asszony előtt — válasszát öt percz múlva elvárom.

Es Alfred de Verseuil becsapta az ajtót Alexandrine D'Olban született Belcourt asszony előtt, ki méltatlan felháborodással vetette magát nyugágyára, mely házi szentélyének egyetlen és fő butordarabját képezte és gondolatban elátkozta századunk fiatalágát, mely oly kevés tiszteletet tanusit oly nagy irányban, kik tizenöt évi házaseset alatt (azaz hat év alatt, akartam mondani) Istenben boldogult férjök iránt sértetlen hűséggel viseltetnek.

Ha gyűjűk őt a haragvó Juno szerepében magára. Midőn Alfred de Verseuil visszament szobájába.

SZEMLE.

A képviselőház folyó hó 17-én tartott ülésében megválasztották a regale-bizottságot. Ezután Tisza Kálmán miniszterelnök felszólalása után kimondotta a ház, hogy november 5-ig nem tart tárgyaló ülést. A szünet arra való, hogy az 1889. évi költségvetés készültiménje a bizottságok rostáján. Ülés végén Madarász József interpellálta a belügyminisztert a temesvári főispáni levél tárgyában.

Tisza Kálmán miniszterelnök mint pénzügy-miniszter a képviselőház csütörtöki ülésén nyújtotta be az 1889-ik évi állami költségvetést. Rendes kiadások: 328.931.871 frt. Rendes bevételek: 340.690.166 frt. Fölösleg a rendes kezelésnél 11.758.289 frt. Atmeneti kiadások, beruházások, rendkívüli közösügyi kiadások: 25.642.358 frt. Atmeneti bevétel 6.561.988 frt. Hiány 19.080.370 frt. Ebből levonva a fennebbi fölösleget, a jövő évi mérleg 7.322.081 frt hiánnyal záródik. A folyó évi költségvetéssel szemben az 1889-ki előirányzat 5.121.035 frtnyi javulást mutat.

Az exposeban, melynek kíséretében Tisza min.-elnök a költségvetést benyújtotta, kijelentette, hogy a tavalyi zárszámadások szerint az állami kezelés négy millióval volt kedvezőbb az előirányzatnál. Hiteltülpések nem fordultak elő és az állami pénztárak helyzete az év folytán kedvező volt. A jövő évi költségvetésben a szeszadóból csak tíz millió van előirányozva, jól lehet ez cimen több bevétel várható. Az államháztartás egyensúlyának helyreállítására nagy lépés történt. Meg van győződve, hogy a jövő évi költségvetésben nem lesz deficit. A pénzügyi kormányzat reformjáról szóló törvényjavaslatot legközelebb be fogja terjeszteni.

A német császár Umberto király kíséretében folyó hó 16-án hagyta el Rómát. Onnan Nápolyba mentek, hol szintén fényes volt a fogadtatás. A pályaház előtti téren 240 zászlós egyesület, közte 46 munkás-egylet, lovasságtól bekerített négy-szöveget képezett. Midőn a császár és a király a pálya-ház külső csarnokában megjelentek, egetverő éljenzések hangzottak fel. A bevonulás impozáns volt. A menetet ezerekre menő tömeg követte folytonos lelkesült éljenzéssel. Az ablakokból és az erkélyek-ről üdvözlő szavakat tartalmazó papirszeleteket szórtak alá a kétfogatú kocsi, melyben Vilmos császár és Umberto király ültek. Megérkezvén a palotába, akkora földre hagott a lelkesedés, hogy a császár kénytelen volt az erkélyen megjelenni, a midőn egyszerre sok százezer kalapot röptettek a levegőbe, az emberek felnyújtották karjaikat a császár felé, délolaszországi módon üdvözlöve őt. Mint egy torokból hangzott fel egyszerre a lelkes kiáltás: „Üdv a német császárnak!” 17-én a két uralkodó megzemléte a hajórajt. Vilmos császár felköszöntötte Crispi kormányelnököt s többször kooztintott vele. A császár Crispinek személyesen átnyújtotta arcképét sajátkezüleg irt ajánlatával. Vilmos császár, ha uti programját meg nem vál-

toztatta, e hó 18-án utazott el Nápolyból Német-országba.

Római mérvadó körökben mindam események között, melyek a német császár római látogatása alatt történtek, a diszebeden mondott pohárköszöntőknek tulajdonítják a legnagyobb politikai fontosságot. Mindkét uralkodó örömet fejezte ki, hogy a találkozás Olaszország fővárosában ment végbe s az örömnök ezt a nyilvánítását tüntetés-nek lehet tekinteni; azt pedig, hogy a kölcsönös-hü-seget és rendületlen barátságot, a két állam szö-vetségét annyira hangsúlyozták s a két hadsereget annyira magasztalták, határozottan fontos politikai mozzanatoknak kell tartani. Bruck báró osztrák-magyar nagykövetet előbb mutatták be a német császárnak, mint többi kollegáit. A császár felhasználva egy pillanatot a kapitóliumon, bemutatatta magának Bruck bárót és igen nagy elismeréssel szolt a Bécsbeni fogadtatásról, melyben részesült. Bismarck Herbert is, a mint Rómába érkezett, azonnal meglátogatta Bruck bárót s azóta is naponként találkozott vele. Crispit is a német császár igen kegyesen fogadta s a feketesas-rendjelt majdnem ugyanazokkal a szavakkal nyújtotta át neki, melyek kíséretében néhány nappal előbb saját uralkodójától az Annunciata-rendjelt kapta.

Bulgáriára vonatkozólag sajátságosan hangzó hírrel lepte meg a különben jól értesültnek ismert Politische Correspondenz a politikai köröket, azt ügészolván Konstantinápolyból, hogy a hatalmak közeledni akarnak az eddigél el nem ismert Ferdinánd fejedelemhez, megbízván képviselőiket, hogy ne legyenek továbbra is olyan tartózkodók, mint eddig, látogassák meg a fejedelmet, fogadják el meghívásait stb. Mindezt pedig az az aggodalom okozta volna, hogy a bolgár kormány, ha tovább is úgy elhanyagolják, mint eddig, komoly bonyodalmakat támaszthat a maczedoniai kérdésben. Ugy, a mint van, erre a közleményre egész biztossággal meg lehet jegyezni egyet: azt t. i., hogy ha egyáltalában tettek bizonyos hatalmak ilyenmű intézkedéseket: a dolog természeté szerint sem Oroszország, sem a vele karöltve járó Franciaország nem tartozik e hatalmak közé, sőt Németország sem, mely tudvalevőleg a bolgár kérdésben Sándor fejedelem eltávolítása óta mindenkor Oroszországnak a kíváncsai szerint cselekedett, és semmi oka sincs most sem arra, hogy eddigi magatartását megváltoztassa. Másrészt mindenesetre kétes, hogy Ausztria-Magyarország, Olaszország és Anglia, akár együtt, akár külön-külön tettek volna oly lépést. Oroszország elejétől fogva nem tanusított olyan visszautasító hidegséget Bulgária mostani kormányzói iránt, hogy azon most változtatnia kellene, s ugyanez mondható körülbelől Angliáról; a mi pedig Ausztria-Magyarországot illeti, tudjuk, hogy mindenkor nagyon is tartózkodón viselte magát a bolgár kérdésben, nehogy Oroszországot valamikép megsértse, és nem igen lehetett, hogy most valami különösebb provokativ lépésre határozta volna el magát épen Ferdinánd fejedelem személyével kap-

csolatban, körül Oroszországban elejétől fogva maig sohasem szüntek meg — minden dementi daczára — azt erősíteni, hogy egyenesen Ausztria-Magyarország kreaturája. Egyébként pedig igen könnyen képzelhető el, hogy a hatalmak, ha a bolgár kormányra csakugyan hatni akarnak abban az értelemben, hogy tartózkodják a maczedoniai kérdés bolygatásától, ezt más uton is megtehetik.

Borszék jövője.

Gy. Ditró, 1888. okt. 11.

Folyó hó 10-én szép csendesen belopóztam Ditró és Szárhegy községek közös gyűlésére s meghuztam magamat a fehérharisnyás székely atyafiak háta mögött. Titokteljes arcot vágtam s éber figyelemmel kísértem a gyűlés nevezetesebb mozzanatait. De nem mozdultam s nem is szóltam semmit, nehogy észrevegyék haragosaim, hogy én is ott vagyok s zavart okozván nekik, belesüljenek beszédjünkbe. A szögletből egyenesen a terem közepén levő zöld asztalra vetettem tekintetemet, mely körül a két község szóvivő férfiai brilliroztak. Ugy szurkoltam a szögletben, mint a cigány, ki, mikor lovat lopott s a ló gazdája megcsipte, a ló elé állva, mondá: „Ott hadd lássa a lovat, csak engem ne lásson.” Félttem, hogy rám néznek s le találják olvasni arczomról, hogy én az ő titkukat elárulni jöttem ide, a mi aztán igen nagy baj volna rájuk nézve, mert hát minálunk titkokat nem szabad elárulni, bárha világra szólók lennének is azok. Hanem én azért mégis elárulom, de csak úgy titokban.

A természet adományainak szépségével ékeskedő Borszék a két községnek kincscsel telt ládája. Minden ügy e kincses láda körül fordul meg, s minden ember e kincses láda mellé szeretne huzódni. Ebből aztán származik egy-egy kicsi baj. Így történt most is. Borszék bérbeadásának ügye egész a miniszteriumig ment s a miniszterium a folyamodók indoklására a 25 évre való bérbeadást elvetve, újabb tárgyalást rendelt el oly formán, hogy 30 nappal azelőtt ki kell hirdetni a bérbeadást (ha lesz, ki kivége), mire aztán a 80 főből álló képviselők fiatalabbjai igen-ti integettek s az öregebbek rázták fejüket.

Bizonysan nem tetszett nekik.

A dolog lényege azonban oda módosított, hogy Borszék a házi kezelés mellett marad. De ekkor meg kell találni a kulcsot, mely e kincses ládat felnyitva, láthatóvá és használhatóvá tegezi azt a világ előtt. De ezt semmi más nem adhatja meg, mint a kényelem, jó bánásmód és szerény helyi viszonyok, miáltal az üdülési szerető vendégek ide édesgattatván, Borszék értékéhez méltó helyet elfoglalhatják. Ennek aztán egyszerű következménye lenne az annyira ohajtott „telt erszény”.

Ez volt a kulcs, melyre aztán mindenki mosolygott.

Ezek után következtetni lehetett, hogy Borszék a reformok nagy napjai előtt áll, hogy kivetkőzik régi alakjából s egy, a műzülésnek megfelelő világ-

ba, hogy D'Oiban született Belcourt asszony választ megvárja, a czukordarab, melyet kristálytíves poharába tett, olvadni kezdett és allegorikus faragásu ingaórája tíz óra után három percet és huszont másodpercet mutatott.

Pontban tíz óra után öt percczel Alfred de Verseuil, miután választ nem kapott, ismét fölnyitotta szobája ajtaját és a szép szomszédnők 2-ik száma felé indult, ki ugyanazon folyosón lakott, melyen ő.

IV.

Theodelinde-Priscille-Elisabeth-Coelina-Justine-Eugène de Mortonval asszony.

Már csak valódi özvegy volt az a Theodelinde-Priscille-Elisabeth-Coelina-Justine-Eugène de Mortonval asszony.

Férje Arcadius-Eusébe-Désiré-Joseph-Etienne-Sardanapal de Mortonval báró a felső pyrenei kerület főnöke és az alsó Charente képviselője volt.

Férje halála óta Theodelinde stb. asszony, nem sok vagyonnal rendelkezvén, a Vaugirard-utca 392. számú házában lakott, a hol szerény tőkéből élt. További magyarázatokba nem bocsátkozunk, de Mortonval asszony koráról nem fogunk magunk beszélni. De az mindig észébe jusson az olvasónak, hogy ő bárónak özvegye volt. E mellett igen csinos nő is volt.

Theodelinde-Priscille-Elisabeth-Coelina-Justine-Eugène de Mortonval asszony épen legalsó szoknyáját vette magára, midőn Alfred de Verseuil sr szerelmes vándorlása közepette ajtaját ért, melyen háromszor kopogtatott, miután a kulcsot a zárbán látta.

Theodelinde stb. de Mortonval asszony épen-séggel nem volt oly állapotban, hogy avataltan szemeknek tegye ki magát e több mint reggeli

pongyolájában és így a kulcslyukon keresztül a következő párbeszéd fejlődött ki:

Mortonval asszony, ijedt hangon, helyzetének teljes és öntudatos fölfogásával: — Ki az?

Alfred: — Én, Alfred de Verseuil, az ön szomszédja, kinek önnek roppant sürgős ügyben kell beszélni.

Mortonval asszony: — Mit akarhat nekem ez órában mondani, uram? Várjon legalább addig, míg felöltözöm, mert ez állapotban nem vagyok képes... Nem, bizonyára nem nyitom ki az ajtót... mostani állapotomban... ez lehetetlen...

Alfred: — Pedig én harisnyakötőjét is visszadtam, könyörtelen szomszédnőm; emlékszik még? a jobb lábáról való volt, azt hiszem.

Theodelinde stb. de Mortonval asszony: Az ugyan igen könnyen meglehet, hogy harisnyakötőmet visszaadta; a nők oly lények, kik az ilyesmit gyakran el szokták ejteni; de, ismétlem, ön nem fog bejöni szobámba és én bizonyára be nem bocsátom, mig teljesen fel nem öltözöm. Ha, a mint mondja, az ügy, melyet velem közölni akar, csakugyan oly sürgős, én hallgatom, uram.

Alfred belátta, miszerint nem tehet egyebet, mint hogy az ő akaratához alkalmazkodik.

El nem térve tehát előbbi modorától, így kiáltott be a kulcslyukon:

— Házasodni akarok és én szemeimet önre vetettem, mint az egyetlen nőre, ki boldogságomat itt e földön megvalósíthatja. Öt perezní gondolkozási időt adok; választ szobámban várom.

És Alfred de Verseuil ur elhagyta helyét, újból visszaköltözvén Theodelinde stb. de Mortonval asszonynak:

— Már nincs több ideje, mint három és fél perc. Választ otthon várom.

— Kétségkívül megbolondult az ön szomszédom — gondola Theodelinde stb. de Mortonval

asszony, mialatt második szoknyáját magára vette; — látott még valaha ember ennél eredetibbet? Ilyen órában ilyen különös ajánlattal alkalmatlankodni! Mindamellelt nem rossz ember az az Alfred, meggondolom a dolgot. Nyolcz napig váratom, aztán majd megtanítom az emberi tiszteletr és udvariasságra.

Ezalatt Theodelinde stb. de Mortonval asszony felöltözött.

Midőn Alfred de Verseuil ur másodsor tért vissza szobájába, a czukordarabnak már két harmada felolvadt és az ingaóra tíz óra nyolcz percet mutatott.

Tíz óra után tíz percczel Alfred de Verseuil elindult, hogy harmadszor is kísérletet tegyen.

— Mindezek után, — gondola Alfred — ha most sem érek ezent, nem házasodom meg soha. Talán nem is cselekszem rosszul.

V.

Anais.

Ki az az Anais? Mi az az Anais? Egész röviden csak Anais.

Van is a csinos nőknek vezetéknevre szükségük!

A fiatal virágúrs leány nem kérte magát, hogy szomszédjának ajtót nyisson. Anais olyan Rigolette-fajta volt, ki a szerelmet elméletileg tanulmányozta, de gyakorlatilag nem akarta érvényesíteni a polgármester Sine qua non-ja nélkül.

Alfred de Verseuil ur igen kedves ember volt; a fiatal virágúrs leányt pompás kaméliával ajándékozta meg, ez pedig szerelte Alfredet egy kissé a kamélia kedvéért, de valamivel jobban önmagáért.

A kamélia, az csupán a szíve felé vezető utat képezte.

Fölöslegesnek tartjuk, hogy Alfred kérelmét újból elmondjuk.

hírű gyógyfürdővé alakul. De ezt elérni tetemes anyagi áldozatok árán is, Császár József volt fürdőbiztos szép előterjesztése szerint, következő-kép lehet:

Ha a sokak által panasz tárgyává tett lakás-viszonyok misériái eloszlattnak s a háztulajdonosok lakásai — a mi eddig sok vendég kedvét hűtötte le — nem egész sasonra, hanem naponta hasznóbérelhetésre szabályozottnak. Ha a „Remény“ vendéglő, mely eddig e szép nevet bitrolta, de ódonszerűségénél fogva a reménynek igazán nem felelt meg, lerombolatik s a művelt közönség igényeinek megfelelően újra építtetik. Ha a „Mélik-hotel“ a zsaroló bérlok kezéből a tulajdonos községek által kivétetik és szerény árviszonyok mellett fog a közönség rendelkezésére állani. Miután a kura-ivás nagyon kényelmetlen, Dr. Avarffy Géza által Northon-féle szivattyus kutak építtetnek, valamint a zuhanyok is ráállással való zuhanyozásra lesznek berendezve. A „Sátor-tér“-ről, mely a legszebb helyet foglalja el, a faburdek eltávolíttatnak s helyükbe fákkal díszesen szegélyezett séta-utak és kocsi-ut alakíttatik. A Kossuth és Petőfi kutaktól a Kerekszékek át a barlanghoz vezető ut (a sétáló- és József főherczeg és Arany János kuttakkal és sétányaival szerves összeköttetésbe jöve, a mi a sétálni szerető vendégek sétálási kedvét teljesen ki fogja elégíteni. A „Sárosliget“, hol nyári szinkör is lesz építendő, szintén összeköttetik a fentiekkel és kedves ligetté varázsolatik. A Lázár Eszter féle telken fedett sétány készül. Az O-Toplicza és Borszék közti új utvonala — ingyenes lakás mellett — közbiztonság czéljából csendőrség kérétek a magas miniszteriumtól. A mindennapos kocsiposta Szász-Régentől Borszékig O-Topliczán át, a sason alatt kérelmezett vendégekkel együtt a tulajdonos községek által kérelmezettetik a közigazgatástól. A fuvarszállítások új eszközöktelnek az utazó vendégek kényelme szempontjából, hogy a szászrégeni vasutvonala felváltva érjenek el. Brassói Weich Róbert által Konstantinápolyban 1 év múlva borvizraktár építtetik. A párisi világkiállításon budapesti Püspök Ferencz közvetítésével Borszék képviselve lesz vázrajzai és borvizeinek mindenikével.

Szónok említi továbbá, hogy ezek mind oly fontos tényezők Borszék haladására nézve, melyek 4—500,000 forint kölcsön felvételét igénylik s melyeknek keresztülvitelét a tulajdonos községek ki kell hogy eszközöljék minden áron.

Itt az atyafiak mozogni kezdetek; sokan fölálltak, tapogattak zsebüket, s kimentek friss levegőt szívní. Borszótt a hátuk.

Szónok folytatja tovább. De miután Borszék anyagi ereje nem bírja el azt, hogy az említettek kivül a művelt publikum számára még a stylszerű építkezéseket is keresztülvihesse: kezét nyújt a szíves érdeklődőknek, hogy anyagilag járuljanak hozzá a terv eléréséhez és saját kényelmükre Borszék bármelyik pontján 400 □ ölig villákat építhetnek és pedig két éven belül, □ ölonkint 2 kr évi hasznóbér mellet. Az építkezni ohajtók te-

hát tervrajzukat és kérvényüket bármely időben beküldhetik. Gáspár Gyula, Telman József tordai polgármester, Velics Ödön, Csiki Dénes ügyvéd, Teleszky Ferencz p. k. i. bíró és Urmánczy Jánosné az engedélyt meg is kapták.

Ezek képezik Borszék történeti átalakulásának fordulópontjait az okt. 10 én tartott gyűlés határozatából.

Nos, művelt publikum, van e még valami panaszod a mi jóakaratu képviselőink felfogása és világnéztele ellen? E kérdésre könnyen elmondhatják, hogy nincs. Elhiszem. De van még egy, hanem ez a mi panaszunk.

Előadó Császár József sajnosan tapasztalta eddig, de legkivált az idei sason alatt, hogy a fővárosi hírlapírók egyáltalában nem emlékeznek meg Borszékéről, a költői képzeteknek e legszebb helyéről, e valódi magányról, igazi vadonról, kitűnő gyógyfürdőről és elragadó képekben gazdag festői alakjáról. Nem irtak róla a nyáron egy kukkot sem, még megsem látogatták, mintha nem is is volna. Ez tüntetés! Valóban az. Ellátogathatnának néha ide is, irhatnának róla, mert sokszor szárazabb dolgokon fárasszják elméjüket. Ismerethetnek csupa hazafias kötelességből is úgy, mint a külföldi fürdőket, mert ezáltal a hazával szemben teljesítenének kötelességet. Nem kellene megengedni, hogy hébekorba csak egy-egy dilettáns tollából olvasson a nagy világ valami érdekést Borszékéről, mint a nyáron is az Alföld hasábjain Csiki János és Borusch Alajos tollából jelent meg két kisebb csinos rajz. De miután a hírlapírók nem szoktak gazdagodni lenni anyagiag, csak szellemileg: hogy mégis jöjjenek és írjanak Borszékéről, hat hírlapíró vagy ezek munkatársai (s én hozzá teszem, hogy ha 12 lesz is) ingyenes lakással egybekötött fürdő- és kurtaxamentességgel kedvezményben részesülnek, minek igénybevételéről az elnökséget bármely időben értesíthetik.

E terjedelmes javaslatok felolvasása kimerítvén a figyelmet, az atyafiak szunyadozni kezdetek, midőn elnök föltette a kérdést: „Elfogadják-e a képviselőtestület a hírlapírókat?“ Szó köztünk maradjon, izgatottan rántam meg a mellettem szunyadó képviselő kabátját, ki álmából felriadva vágta oda:

— Elfogadom! jegyzőkönyvi szavazás mellett.

— A 4—500,000 forintot is? — kérdi az elnök.

— Azt is. De ha még most sem jönnek azok az újságírók, akkor bizony... bizony... baj lesz.

Erre aztán én nevettem a szögletemben.

Több tárgy nem lévén, Buzás János indítványára Francsits Gyula nyomdaigazgató és Kiss Endre egyhangulag megválasztván, következett G. M. elhalványodása és S. B. ebéli haragjának kifakadása, intvén a rendőrne, nyissa ki az ablakot, hadj jöjjen be friss levegő forráságuk lehűtésére, vegye a most elkészített kínos láda kulcsát s zárja be a termet.

Ezzel a gyűlés véget ért.

Primpilus.

Különfélék.

— Kinevezés. A kézdívasárhelyi kir. törvényszék elnöke Gábor Mátyás végzett jogászt a vezetése alatti törvényszékhez segélydíjas joggyakornokká nevezte ki.

— A magyar-román határrendezési munkálatok — mint Nagy-Szebenből jelentik — véglegesen befejeztettek. A határ-oszlopok már mindenütt fel vannak állítva.

— Időjárásunk. Az első tél minálunk beköszöntött. Az Ojtoz és Nemere szele addig-addig fújdogált, míg meghozta az első havat. Az egész héten át zugtak az északi szelek s hullott az eső, míg végre pénteken reggelre fehér hólepel borította be a szomszéd hegyeket. Pénteken délután a sikon is megkezdődött a havazás s reggelre már az egész természet fehér színt öltött. A hőmérő rohamosan alászállt, úgy, hogy szombaton reggel csak 2 R^o-ot mutatott.

— A „Kézdívasárhelyi kereskedő-ifjak társulata“ a „Magyar koroná“-hoz címzett vendéglő emeleti szobáiban berendezett egyesületi helyiségét folyó hó 21-én este fél 7 órakor fogja ünnepélyesen megnyitani. Programm: 1. Énekel a kereskedő-ifjak dalköre. 2. Megnyitó beszéd. 3. Énekel a dalkör. Ezt követi a társas-vacsora. Egy teríték ára 1 frt, melyre előjegyezhetni Császár Dávid társulati pénztáros urnál.

— Székely-Udvarhely ünnep. A székelyudvarhelyi ev. ref. collegium október 15 én századokra kiható ünnepet ült, ekkor avatván fel nagy áldozatok árán teljesen átalakított s részben ujonan készült iskolaépületét. Az ünnepélyen megjelent Szász Domokos püspök is, kit az udvarhelyiek lelkes fogadtatásban részesítettek. 14-én este Gerőfy szintársulata Feleki Miklós felleptével díszelőadást rendezett, mely után ismerkedési estély volt. Másnap délelőtt istentisztelet volt, melyen Szász Domokos püspök társas imája után Szász Gerő tartott emelkedett alkalmi beszédet. A templomból az iskolaépületbe vonult a közönség, hol Nagy Lajos collegiumi főgondnok mondott talpraesett beszédet. Ezután Gönczi Lajos igazgató olvasta fel az iskola építéséről szóló rövid értekezését. A tanintézetet 1870-ben Bethlen János, I. Apaffy Mihály kanzellárius, alapította 1000 drb arannyal. 1772-ben Kis Gergely tanár közadakozásból építette föl azt az épületet, a mely most átalakítva és kibővítve, rendeltetésének nyilvánosan átadott. Az átalakítás és kibővítés mintegy 45 ezer frtra menő költségeit a collegiumi előjáróság a pénzalapok évi fölöslegeiből fedezte. Félkettőkor 150 terítéki közébd volt, melyen szebbnél szebb pohárköszöntőket mondtak. Este 8 órakor jól sikerült szavaló-estélyt tartott az ifjuság, melyet igen látogatott bál fejezett be.

— Új osztrák gróf. Lübnér Sándor bárót és utódjait a királyi grófi rangra emelte. Az új osztrák gróf most 77 éves; a bárói rangot 1854-ben kapta mint osztrák nagykövet a francia császári udvarnál. Nevét Magyarországon is tisztelettel emlegetik, mert nem feledik el, hogy hozzájárult a Bach-rendszer megbuktatásához. „Séta a világ körül“ című érdekes és tanulságos könyve magyarra is le van fordítva. A király a gróf felszázados szereplését és a közpályán való működését jutalmazta meg a rangemelésel.

— A szentszék és a halottégetés. A francia püspökök közül többen — mint a párisi lapok közlik — kérdést intéztek a szentszékhez s határozott választ kértek az iránt, vajjon a katolikus egyház szempontjából megengedhető-e a hullák elégetése. A szentszék e kérdésben határozott is s a francia püspökök értesítették, hogy a pápa elítélendő visszaélésnek nyilvánította a hullák elégetését, mert az egyház állandó szokása az elhalt keresztények eltemetését kívánja meg.

— Vértesi Arnold összes munkáiból immár az 5 ik füzet is megjelent s a következő novellák elejét és folytatását tartalmazza: „A bohóc neje“, „A Hátszegi Neszti grófné utolsó kalandja“ és „Herbst ur és leendő veje.“ Vértesi csak a hét folyamán volt a fővárosban ezredik novellája felolvasása alkalmából nagyszerű ünnepeltetések tárgya s így összes munkáinak megjelenése iránt annál nagyobb az érdeklődés. Érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy az előfizetők között hetenkint egy 12 frt értékű vereskereszt sorsjegy sorsoltatik ki, s hogy már ketten voltak oly szerencsések, hogy a sorsjegyet megnyerték. Az egyik sorsjegyet Hüse Juliska kisasszony Debreczenből, a másikat Homoróczy József hivatalnok Szegedről nyerte meg. A gazdag tartalmu füzetek vállalatára újból felhívjuk olvasóink figyelmét. Előfizethetni posta-utalvány útján Debreczenben negyedévre 13 füzetre 1 frt 95 krért. Füzetenkint 15 krért a könyvkereskedésekben is megrendelhető. Az új előfizetőknek az eddig megjelent füzetek egyszerre megküldetnek.

— Botrány a szabadkai közgyűlésen. Szabadka város törvényhatóságának e hó 14-én hallatlan bot-

Im, itt van Anais válasza:

— Szomszédom, — így szólt a fiatal leány — én szeretem önt, mióta nekem a kaméliát adta, a mi igen természetes, mert azelőtt joformán nem is ismertem; én, mint neje, követni fogom önt bárhol is; én nem vagyok gazdag, ön sem az, de én szeretni fogom; nem fogunk kocsikázni, de boldogok leszünk.

Mit lehet ily őszinte és kihívó beszédre felelni? Alfred de Verseuil oda rohant, hogy megölelje a fiatal leányt.

A nyitva maradt ajtóból hirtelen hangos kacaj zavarta meg a szerelmesek; kényes helyzetükben.

Alfred egyik barátja, Albert de Mirecourt pályavégzett jogász, rohanva repült az ifju virágáros leány szobájába.

— Nem gazdag! — kiáltá Albert de Mirecourt — nem gazdag! Ki meri mondani, hogy az én barátom, Alfred de Verseuil gróf, nem gazdag? ... Lucien de Verseuil nagybátyját meghalt; érted-e most már? — folytató Albert — és te nyolcszáz-ezer frankot és a grófi címet öröklöd, halod-e? Nyolcszáz-ezer frank Alfrednek, nyolcszáz-ezer frank!

Albert de Mirecourt úgy kiabált, hogy a ház valamennyi lakója kidugta fejét.

Az első emeleten két ajtó nyílt fel majdnem egyszerre.

Ezalatt Alfred de Verseuil megszorítá barátja kezét, bemutatván neki Anais-t.

— Üdvözlöd Anais de Verseuil grófnőt — szólt Alberthez.

Albert mélyen meghajtá magát.

— Anais, — folytató az új gróf — lesz koosink is, de azért ez ne akadályozza boldogságunkat. Szeretlél szegénységemben, szeretni fogsz, ha gazdag leszek is. A nő szerelmét csakis így lehet biztosra venni. Most pedig, hogy felszenteljem

új vagyonomat, önt, kedves jegyesem, és önt, barátom, meghívom egy pohár csukrosvizre.

A két vendég bement Alfred szobájába.

Midőn Alfred de Verseuil harmadszor hazatért, az óra egy negyedet mutatott tíz után, a csukor-darab egészen fölolvadt és két gondosan lepecsételt levélke feküdt a fiatal gróf íróasztalán.

Igenlő válaszuk volt ez D'Olban és de Morton-val özvegy urnóknak, kik elfogadták... Alfred de Verseuil gróf nyolcszáz-ezer frankját.

Szerencsétlenségükre elkéstek.

A három vendég együttesen itta meg a csukrosvizet.

Egy órával később kocsírobaja hallatszott és Albert de Mirecourt, valamint Hypolite de Valmore a polgármesterhez kísérték Alfred de Verseuil grófot és csinos jegyesét.

Theodelinde stb de Mortonval asszony a karmeliták zárdájába lépett, hol a Szent Orsolya nevet vette fel. Alexandrine d'Olban született Belcourt asszony valami vándorszínész által hagyta magát elragadtatni és vele járja... a vidéket.

Alfred de Verseuil gróf, miután a mézes heteket saját jószágán eltöltötte, az aixi fő-törvényszékhez tanácsossá lett kinevezve. Minden reggel Anais de Verseuil grófnő saját fehér kezeivel egy pohár csukrosvizet készít a királyi tanácsos urnak.

— Talán annak köszönhetem, — szól Anais mosolyogva — hogy most a feleségem vagyok.

Alfred rendesen forró csókkal válaszol.

Esténként pedig kikocsizik a grófi pár; a királyi tanácsos megtartotta, a mit az ügyvéd megígért.

Végre Albert de Mirecourt föltette magában, hogy tíz év múlva ő is bevégzi pályáját. Már csak négy vizsgát kell letennie.

Igy végződött a pohár csukros viz.

rány történt. A borfogyasztási adó mikénti kezelésének kérdéséről volt szó. Szavazásra kerülven a sor, mint az „O. E.” írja, Gálffy György, Miloszlavlevits Milán és Németh Mátyás ügyvédek a rendet annyira megzavarták és bűjtogatásaikkal oly izgatott állapotot idéztek elő, hogy az elnökség kénytelen volt a főkapitányt felhívni a rend helyreállítására, a ki e célra karhatalmat rendelt a közgyűlési terembe. Gálffy felszólított a terem elhagyására, az azonban a rendőri felhívásnak ellenszegült, legazemberezzvén a rendőrkapitányt karhatalmával együtt, ugyszintén a közgyűlés elnökét és a bizottsági tagokat és egyidejűleg Lénárd Máté volt főispánt is megtámadta, tenyerével az elnöki asztalra csapkodott, miközben fentemlitett két társával együtt éktelen zsvajt ütött. Az elnök a rendzavarók távozása után a közgyűlést újból megnyitotta, melynek higgadt és csendes lefolyása alatt a közgyűlés 96 szótöbbséggel az adóberlet megváltására vonatkozó alkudozás iránt meghatalmazást adott a tanácsnak. Együttal a tisztí ügyész széksértései keresete folytán Gálffy Györgyöt egyhangulag száz forint bírságban marasztalta és elrendelte, hogy az elkövetett büncselekmény megtorlása iránt ellene a fenytő törvényszéknél bünvádi eljárás indíttassék.

— Gyilkosság a fővárosban. Budapesten a Ferencz-város egyik gazdag polgárosszonyát, özv. Sándor Albertnét, hétfőn reggel a lakásán meggyilkolva találták. Fején iszonyu sebhely tátongett, de azért a 70 éves asszony még az életnémi jeleit mutatta. Kórházba szállították, de annyira meg volt gyengülve, hogy a gyilkosság körülményeiről nem volt képes semmit mondani. Eleinte azt hitték, hogy rablógyilkosság forog fenn, de a kutatás folyamán a nő értékes holmiját rendben találván, az a gyanu támadt, hogy csak boszúból követhette el a gyilkos a szörnyű tettet. Több gyanus embert elfogtak, de igazolván magukat, szabadon bocsátották. A gyilkosnak még nem akadtak nyomára. A szegény asszony egy napnál tovább vívódott a halállal.

188-ik közlemény

a háromszékmegei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára Telek község lakosai által tett szives adakozásokról.

Ifj. Zakariás Mihály 10 kr, ifj. Nagy Ferencz 10 kr, Magyarási Ferencz 10 kr, id. Kövér Ferencz 10 kr, id. Józsa Ferencz 2 kr, Fazakas Imréné 1 kr, Bitai Miklós 10 kr, Bitai Aron 2 liter, Deák József 1 liter, Hatházi Pál 2 liter, Bitai Pál 2 liter, Péter Zsigmond 2 liter, id. Fazakas Sándor 1 lit., Fazakas Barnabásné 1 liter, Molnár Rafael 5 l., Vén Ferenczné 1 liter, Füstös Ferencz 1 l., Lakatos Mária 2 liter, Deák Sándor 6 liter, Fazakas Ferencz 1 liter, Hadházi Elekné 1 liter, Papucs Ferenczné 1 liter, Rózsa Dávid 1 liter, Deák Zsigmond 4 liter, Székely Zsigmond 1 liter, Horvát Ignác 1 liter, id. Zakariás Mihály 1 liter, Bitai Imre 2 liter, Bitai Péter 1 liter, Péter Ferencz 3 l. törökbuza, Némethi László 2 liter, Deák András 1 liter, Fazakas József 1 l. Zakariás Zsigmond 1 liter paszuly.

Fogadják a nemes szívű adakozók az árvák nevében kifejezett hálás köszönetünket.

Kézdi-Vásárhelytt, 1888.

Br. Szentkereszty Stephanie,

elnök.

Vajna Károly,

jegyző.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Ifj. Dobay János.

Szám 2708—1888.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csikszentmártoni kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy kászonujfalvi Pál Ferencz végrehajtónak odavaló illetőségű Pál Lajos végrehajtást szenvedő elleni 260 forint 29 kr tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtásos ügyében a csikszentmártoni kir. törvényszék (a csikszentmártoni kir. járásbíróság) területén lévő és a Kászon-Ujfalu község határában fekvő s az alábbi telekkönyvekben foglalt ingatlanokra, u. m. 1-ször a kászonujfalvi I. rész 151-ik sz. tjkvben foglalt A + 313. hr. számú épületes beltelek egészére az 1881. évi 60. t.-cz. 156. §-a d) pontja értelmében 160 forint kikiáltási árban, továbbá ugyanezen tjkvben foglalt s a Pál Lajos és neje Csobot Katalin nevére felvett következő ingatlanokból alperes Pál Lajost illető felerészére, u. m. az A + 1360¹/₄ hr. sz. szántó ¹/₂-edére 4 frt 50 kr, 1367. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 3 frt, 2973. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 50 kr, 4525¹/₂ hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 6 frt, 4992¹/₄ hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 6 frt, 5008¹/₂ hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 8 frt, 5029. hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 7 frt 50 kr, 7767¹/₂ hr. sz. szántó ¹/₂-edére 4 frt 50 kr, 7787. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 2 frt, 7999. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 1 frt 50 kr, 8784. hr. sz. szántó 3 frt, 5009¹/₂ hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 8 frt, 9745¹/₄ hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 3 frt, 11577. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 17 frt 50 kr, 12333. hr. sz. kaszáló ¹/₂-edére 3 frt, 12536. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 4 frt, 12779. hr. sz. szántó ¹/₂-edére 7 frt, 13052¹/₂ hr. sz. szántó ¹/₂-edére 1 frt 50 kr, 13576¹/₄ hr. sz. szántó ¹/₂-edére 3 frt 50 kr; 2-szor a kászonujfalvi I. rész

141-ik sz. tjkvben foglalt s a Pál Lajos, Róka Mihály, id. Bernád József és ifj. Bernád József nevére felvett A + 285. hr. számú famalomház egészére az 1881. évi 60. t.-cz. 156. §-a d) pontja értelmében 160 frtban ezenel megállapított kikiáltási árban az árverést ezenel elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi december hó 19-ik napján délelőtti 10 órákor Kászon-Ujfalu község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvénycikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság Csik-Szentmártonon, 1888. szeptember 21-én.

Gaal István,
kir. aljárásbíró.

Szám 4781. tkv. Ad.
1888.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy kézdivásárhelyi Szabó Róza végrehajtónak Kovács Sámuel végrehajtást szenvedő elleni 55 frt tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdi-Vásárhely határában fekvő, a kézdivásárhely-kantai 821. sz. tjkvben 1651. hr. sz. a. ingatlanra — a Csiszár Anna haszonélvezeti joga sérelme nélkül — az árverést 935 frt 01 krban ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1888. évi november hó 6-ik napján délelőtti 9 órákor a telekkönyvi irattárban megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át — 93 frt 50 krt — készpénzben, vagy az 1881. 60. t.-cz. 42 ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság, 1888. szeptember hó 19-én.

Vajna Gáspár,
kiküldött egyes bíró.

Hirdetés.

Alólírott van szerencsém a t. közönséggel tudatni, hogy elvállalok minden **pipere (masamod) munkákat** divatszerű elkészítésre, átalakításra és kitakarításra. Lakásom a mézspiaczon a város házában van.

A t. közönség becses pártfogásába magamat ajánlom.

Kézdi Vásárhelytt, 1888. okt. 9.

PIBLINGER TEKLA.

Sz. 415—1888.

v. h.

Árverési hirdetés.

Alólírt kir. bírósági végrehajtó a kézdivásárhelyi tekintetes kir. járásbírósnak 1888-ik évi 2699. szám alatt kelt végzése folytán ezenel közhírré teszi, miszerint végrehajtató Fejér Antal kézdivásárhelyi kereskedőnek 600 forint o. ért. követelése s járuléai iránt végrehajtást szenvedő kézdiszentléleki Kőncei Miklós kielégítési végrehajtás folytán lefoglalt 920 frtra becsült ingóságok, u. m. hat nagyboglya széna, két pejkancza, két fehérszörű 5 éves ökör nyilvános bírói árverezésen készpénzért el fognak adatni, minek Kézdi-Szentlélek község házában leendő eszközölsére határidőül 1888. évi december hó 5-ik napjának d. e. 9 órája tűzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdekllett ingóságok emez árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz. 180. §-a szerint, szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak; a lefoglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igénylői pedig figyelmeztetnek, hogy jogaikat alólírt kir. bir. végrehajtónál és az árverés napján a helyszínén az árverezés kezdetéig szabályszerűen érvényesítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelytt, 1888-ik évi október hó 15-én.

Kakutsi Ádám,
kir. bir. végrehajtó.

2—2

Ó v á s ! !

Miután az utóbbi időben a borvizek elárusításánál nagymennyiségű csempészett vizekkel visszaélések történnek, ebből kifolyólag van szerencsénk a t. fogyasztó közönség érdekében nyilvánosságra hozni, jó indulattal értesítvén, hogy a kászonjakabfalvi mélt. Balázsi Lajos ur kizárólagos tulajdonát képező borvizet f. évi október 15-től nem szurokkal, hanem a dugaszra ragasztott „KÁSZONI FŐKUT” feliratu kerek papirczédulákkal látandjuk el, mely körülményt a n. é. közönségnek szives figyelmébe ajánlja

hazafias tisztelettel

A FELÜGYELŐSÉG.

A fennirt valódi borviz kapható nagyban és kicsinyben Kézdi-Vásárhelytt Fejér János raktárosunknál.

Nyomatott Szabó Albernél Kézdi-Vásárhelytt.